

a odsuzuje se

podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 14 (čtrnáct) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému **ukládá povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené [redacted] částku 23 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení, které bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného [redacted] byla podle § 207 odst. 2 trestního řádu přečtena jeho výpověď z přípravného řízení. Jako svědkyně byla slyšena poškozená [redacted]. Dále byly provedeny (předloženy k nahlédnutí podle § 213 odst. 1 a čteny podle § 213 odst. 2 trestního řádu) listinné důkazy, jejichž obsah je citován níže.

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout a že obžalovaný se dopustil trestné činnosti tak, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto rozsudku.

4. Ačkoliv obžalovaný v přípravném řízení využil svého práva odepřít výpověď, v reakci na otázku případné možnosti uložení alternativního trestu za jednání, pro které je stíhán, uvedl, že neočekává uložení jiného než nepodmíněného trestu. (čl. 6-10 spisu). Stejně tak z emailové komunikace obžalovaného s Okresním soudem v Táboře ze dnů 5. 5. 2025 a 2. 6. 2025 je zjevné, že obžalovaný si je vědom závažnosti a trestní postihnutelnosti jeho jednání, když v této komunikaci výslovně uvádí, že „udělal velkou chybu“, že „udělá vše, aby nešel do vězení“, dále, že „škodu nabradím“ či že „do vězení už opravdu nechci“ atp. (čl. 107 a 112 spisu).

5. Z protokolu o ohledání místa činu, včetně náčrtku a fotodokumentace bylo osvědčeno, že na místě činu, přesněji na parapetu, resp. skleněné výplni dvoukřídlého plastového okna, které je situováno kolmo vzhledem ke vstupu do domu, byla zajištěna stopa č. 1, tj. trasologická stopa, resp. stopa č. 2, tj. biologická stopa DNA (čl. 44 spisu). Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví trasologie vypracovaného pod sp. zn. ZD 954/2025 (čl. 54-57) bylo konstatováno, že zajištěný otisk trasologické stopy nebyl způsobilý k tomu, aby byl upotřeben k identifikaci konkrétní osoby. Nicméně spolu s výpovědí poškozené z hlavního líčení, kde uvedla, že zanechala dané okno „na ventilačku“, přičemž po jejím návratu bylo otevřené a zácóna vlála ven (čl. 116 spisu; srov. dále čl. 49), měl soud za prokázané, že ke vniknutí do obydlí poškozené došlo právě přes uvedené okno, přičemž muselo být vyvinuto určité úsilí k tomu, aby došlo k jeho dostatečnému otevření. Dále odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická genetika vypracovaného pod sp. zn. ZD: 954-1/2024 ze dne 19. 12. 2024 bylo konstatováno, že nalezený genetický materiál zajištěný na skleněné výplni okna se shoduje s genetickým profilem obžalovaného (čl. 53-55 spisu). Přítomnost obžalovaného na místě činu, resp. v jeho bezprostředním okolí je dále osvědčena z opatřených kamerových videozáznamů ze dne 15. 7. 2024 (čl. 58-60 spisu), které byly pořízeny v době, kdy mělo dojít k inkriminovanému jednání (ve výpovědi poškozené

z hlavního líčení tato uvedla, že dne 15. 7. 2024 odcházela z domu okolo osmé hodiny ranní a vracela se kolem druhé hodiny odpoledne; čl. 116). Soud dospěl k závěru, že osoba na videozáznamech je s pravděpodobností hraničící s jistotou obžalovaný, což je patrné jednak z části obličeje osoby ze záznamu a jednak z výrazných rysů osoby obžalovaného, totiž tetování pravé paže a kulhání na pravou nohu (viz čl. 25-32 spisu).

6. Způsobená výše škody byla doložena odbornými vyjádřeními, kterým byla vyčíslena škoda odpovídající odcizeným zlatým náušnicím a odcizenému zlatému prstenu (čl. 57 spisu).
7. Z provedených důkazních prostředků a z jejich hodnocení jednotlivě i ve vzájemných souvislostech dospěl soud k závěru, že skutek, jak byl tento popsán v projednávané věci, byl popsán přiléhavě tomu, co se odehrálo a že jej spáchal obžalovaný.
8. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, pak se soud zcela ztotožnil s právní kvalifikací uvedenou v obžalobě, když z uvedeného je zcela zřejmé, že obžalovaný svým jednáním zcela naplnil znaky skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, když odcizil věci uvedené v popisu skutku shora, a to i přesto, že byl trestním příkazem Okresního soudu v Pelhřimově sp. zn. 2 T 119/2022 ze dne 21. 11. 2022, který nabyl právní moci dne 6. 12. 2022 odsouzen mj. pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a trestním příkazem Okresního soudu v Pelhřimově sp. zn. 7 T 7/2024 ze dne 15. 3. 2024, který nabyl právní moci dne 3. 4. 2024, byl odsouzen pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku (čl. 83-84 spisu). Dále obžalovaný svým jednáním zcela naplnil rovněž znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, když překonal překážku v podobě okna a vnikl do obydlí poškozené.

II. Výrok o trestu a náhradě škody

9. Rozhodoval-li tedy soud s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti odsuzujícím rozsudkem, pak další jeho úvahy nutně směřovaly k otázce uložení vhodného a přiměřeného trestu pro obžalovaného. Při takových úvahách bylo postupováno dle § 39 trestního zákoníku a bylo vzato v úvahu také to, zda v dané věci nejsou dány některé z polehčujících či naopak přitěžujících okolností (§ 41 a § 42 trestního zákoníku).
10. Soud je nucen konstatovat, že ve prospěch obžalovaného nesvědčí žádné polehčující okolnosti.
11. Obžalovanému však zcela zásadně přitěžuje okolnost podle § 42 písm. q) trestního zákoníku, neboť byl, a to již od svých 20 let, v minulosti opakovaně soudně postihován, a to jak tresty výchovnými, tak tresty represivními. Trestně postihován byl do dnešního dne *jednadvacetkrát*, jakkoli soud k některým z předchozích odsouzení již nepřihlíží. Je nejen obecným, ale i speciálním recidivistou, neboť pro oba žalované trestné činy byl již v minulosti opakovaně projednáván a byl mu opakovaně ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody. Obžalovaný se jednáním projednávaného v této věci dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení ve věci vedené Okresním soudem v Pelhřimově pod sp. zn. 2 T 119/2022, a to rovněž pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku a porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Žalovaného jednání se dopustil po zhruba čtvrt roce od doby, kdy mu byl za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku trestním příkazem Okresního soudu v Pelhřimově sp. zn. 7 T 7/2024 uložen alternativní trest; z důvodu zákazu dvojího přičítání toto rozhodnutí nezakládá přitěžující okolnost, předchozí však ano, přičemž šlo o soustavnou trestnou činnost, přerušovanou v podstatě jen pobyty ve vězení.
12. Soud zohlednil rovněž tu skutečnost, že jednáním obžalovaného nedošlo jen k narušení domovní svobody poškozené, jakožto objektu trestného činu porušování domovní svobody, ale rovněž k narušení pocitu bezpečí domova poškozené. Poškozená v hlavní líčení výslovně

uvedla: „*do teď se v baráku pořád bojím, jsem tam sama*“ (čl. 116 spisu). Soud dále přihlédl rovněž k tomu, že z provedeného dokazování je naprosto zjevné, že obžalovanému bylo zcela lhostejné, zda odcizuje předměty, které mohou mít pro poškozenou vyšší hodnotu než hodnotu vyjádřitelnou v penězích. Dle výpovědi poškozené z hlavního líčení byly oba odcizené předměty darem od jejího zesnulého manžela a měli pro ni tedy osobní hodnotu (čl. 116 spisu).

13. Na základě dosud uvedeného dospěl soud k závěru, že ukládání nikoliv represivních trestů se u obžalovaného dosud má účinkem a není důvod se domnívat, že by tomu v projednávaném případě mohlo být jinak. Obžalovaný se opakovaně a setrvale dopouští trestné činnosti a nelze důvodně očekávat, že by svůj přístup po více než ¼ století své kriminální „kariery“ změnil. Z uvedených důvodů nepřicházelo v úvahu uložení jiného než represivního trestu, přičemž obžalovanému, a to rovněž při zohlednění toho, že dle soudu dostupných informací obžalovaný na způsobenou škodu ničeho neuhradil, byl vyměřen trest při 1/4 zákonné trestní sazby, když zákonná trestní sazba je pro oba projednávané přečiny totožná. Pro jeho výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
14. Vedle uloženého trestu, ukládal soud i povinnost k náhradě způsobené škody, přičemž při určení její výše vycházel z odborného vyjádření k hodnotě odcizených věcí (čl. 57 spisu), tj. na částku 23 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** výtahových.

Poškozený se poučuje o možnosti žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí.

Žádost o uspokojení majetkového nároku dle zákona č. 59/2017 Sb. je třeba na Ministerstvo spravedlnosti zaslat nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku vydaného soudem v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok. Vzor žádosti naleznete na <https://justice.cz/web/obeti-trestnych-cinu-uspokojeni-majetkovych-naroku>.

Tábor 3. června 2025

Mgr. Martin Prokop v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.07.2025. Připojení doložky provedla Hana Grulová dne 06.08.2025.

